

om Embedsmændenes Stilling til Staten og Samfundet i det Hele; der kan siges Meget pro et contra i denne Sag, men jeg tror ikke, at det vilde fremme dens Behandling, om vi vilde føde den ind herunder. Endnu mindre vilde jeg finde det helbigt lige overfor et Spørgsmaal som dette, om man af rene Etikettespørgsmaal vilde træne denne Sag mere, end der er nødvendigt. Er man først enig om, at man vil gjøre Noget, siger jeg: Lad os saa gjøre det snarest muligt og lad os gjøre det sans phrase.

Holstein-Ledeborg: Ærede Medlemmer ville erindre, at der fra den Side, hvortil jeg hører, ifjor blev stillet et Forslag, som dels gik ud paa at nedsette Maximalgrænsen i det Forslag, som nu blev forsvaret af det ærede Medlem, som sidst havde Ordet, dels at modsætte sig selve Lovforslaget af den formelle Grund, at Bestemmelser om Lønningstillæg efter vor Formening og efter Thingets tidligere Afstemninger burde have deres Plads paa Finantsloven og ikke paa en særlig Lov. Det høie Thing gik ikke med os i denne Sag, men vedtog i begge disse Henseender at gaae den Vej, som det ærede Medlem, der nu talte, foreslog, og dermed endte Sagen ifjor. Jeg kan under de Forhold, under hvilke Sagen nu paany foreligger, ikke anse det for rigtigt eller nyttigt efter den saaledes af Thinget ifjor fattede Beslutning, efter at altsaa de Forsøg, vi have gjort paa at hævde vore Ansuelser, ere bleyne underkendte af Thingets Flertal, under de nuværende Forhold atter at opstille de Forslag, som vi ifjor stillede op. Jeg skal derimod anbefale mine Meningsfæller at stemme for det Vædringsforslag, som nu det ærede Medlem for Rjøge (Hørup) har motiveret. Jeg veed ikke, hvorvidt det vil lykkes det ærede Medlem at sætte dette Vædringsforslag igjennem; men det ærede Medlem kan gjøre Regning paa os i saa Henseende, og vi skulle, tror jeg, kunne sige paa mine Meningsfællers Vegne, loyalt støtte det ærede Medlem i at faae dette Forslag vedtaget.

H. P. Jensen: Naar jeg tager Ordet i denne Sag, skal jeg forudstille den Bemærkning, at jeg selvfølgelig kun taler paa egne Vegne. Jeg har ingen Besjæelse til at tale for Andre. Det ærede Medlem for Rjøbenhavns Amts 4de Valgkreds (Hørup) mente, at det var rigtigt at springe Alt over, hvad der hørte til Fortiden, og gaa lige til Sagen. Det kan vere bekvemt, men der er visse Hensyn, som man ikke godt kan se bort fra, men som de ærede Herrer forekomme mig altfor tilbøielige til at springe over. Det er det Bestaaendes Ret, den Tilstand, som var skabt, og som der nu er sket Brud paa. Gaa vi tilbage til 1874—75, da man indførte Lønningstillægget, saa veed jo Enhver, at det skete i Erkjendelse af, at de Forudsætninger, under hvilke i sin Tid

Lønningerne for Embedsmændene vare fastsatte, tilbels vare bristede, og man fandt det derfor nødvendigt at give Lønningstillæg for at tilveiebringe den nødvendige Balance for Embedsmændene, mellem deres Indtægter og Udgifter. Dette Lønningstillæg er Aar for Aar blevet staaende paa Finantsloven, og har man end fundet det rigtigt noget at nedsette Grænsen eller Procenterne, saa er Tillægget dog i det Væsentlige blevet staaende usforandret. Det er altsaa Lovgivningsmagten selv, der har erkjendt Nødvendigheden af Lønningstillæg, og det maatte selvfølgelig ogsaa vere Lovgivningsmagtens Ret, den at foretage saadanne Forandringer, som den maatte finde rigtige eller nødvendige. Jeg kunde derfor godt tanke mig, at man kunde vere fuldt berettiget til at foreslaa Forandringer i Retning af Nedfættelser, men kun af to Grunde. Jeg kunde tænke mig Forholdet saaledes, at Statens finantzielle Status var af en saadan Art, at det var nødvendigt at foretage Indskrænkninger paa mange eller paa alle Omraader, og at det under saadanne Forhold var nødvendigt at stryge eller nedsette Lønningstillægget og lade Statens Embedsmand lide under det samme Tryk, som alle Andre maatte lide under; men noget Saadant er jo ikke Tilfældet. Den finantzielle Status er tværtimod overmaade gunstig (Verg: Saa!). Ja, den er, vi have aarligt Overskud og have derfor ogsaa Raad til at give Embedsmændene Tillæg. Men i saa Fald have de ærede Forslagsstillere ikke motiveret deres Forslag af Hensyn til Statens finantzielle Lærv. Den anden Grund til Forandring vilde vere, at det kunde paavises, at de Forhold, under hvilke man i sin Tid gav Tillægget, i væsentlig Grad vare forandrede, særlig ved at den Dyrtid, der i sin Tid havde foranlediget Dyrtidstillægget, nu var ophørt; men det er saa langt fra Tilfældet, at Prisferne paa Livsforbrødenhederne ikke alene nu ere lige saa høie, som de vare dengang, men endogsaa høiere. Hvordan man saa med nogen Grad af Billighed kan fremsætte Forslag om at gjøre nogen Forandring, kan jeg ikke forstaa. Jeg har tidligere udtalt, og jeg vedkjender mig det fuldtud, at her er ikke Tale om, at der fra Embedsmændenes Side kan stilles retskligt Krav. De have Intet at fordrø, men de have Krav paa Billighed, og da jeg ikke kan se, at disse opfyldes ved det Vædringsforslag, der er stillet af de Herrer, agter jeg for mit Vedkommende, hvad saa Følgen bliver, at stemme imod det.

Finantsministeren (Christrup): Jeg kan meget godt forstaa, at det ærede Medlem, som først havde Ordet, betragter denne Behandling som en Fortættelse af Behandlingen i forrige Samling, og at han af Hensyn dertil har ment, at det ikke var nødvendigt at gjenoptage Reali-